

Sogneraad skulde finde, at der virkelig var Grund til at give nogle Skolebørn varm Middagsmad, vilde sige nej dertil. Det er egentlig synes jeg, det, vi stemme om her, om vi skulle give vore Kommunalraad det Mistillidsvotum, som aabenbart ligger deri, og udtale det Haab til vore Amsraad, at de ville sige nej, hvis der kommer en saadan Henvendelse fra en Kommunalbestyrelse. Ud fra disse to Synspunkter tør jeg derfor dristig anbefale at stemme imod de to ærede Medlemmers Ændringsforslag, thi jeg kan ikke se, at der er mindste Anledning for os til at give et Mistillidsvotum til de to kommunale Institutioner, hvorefter der her er Tale, og allermindst til den, som staar os nærmest, Sogneraadene. Med disse Ord skal jeg paa ny anbefale det Ændringsforslag, som er stillet af mig, og tilraade at stemme imod det Ændringsforslag, som er stillet af de to ærede Herrer.

Svendsen: Jeg skal begynde med nogle enkelte Udtalelser til det ærede Medlem, som nu satte sig. Han beklagede, at vi ikke vare fremkomne med vore Udtalelser allerede ved Sagens 1ste Behandling. Jeg vilde have glædet mig over at høre denne Udtalelse, hvis jeg kunde tro, at den vilde have resulteret i en Erklæring om, at hvis vi den Gang vare komne med disse Udtalelser, vilde han og hans Meningsfæller have taget Hensyn til dem og muligvis indrettet deres Ændringsforslag paa en anden Maade; men det var jo imidlertid ikke det Resultat, hvortil det ærede Medlem kom. For øvrigt mener jeg, at man trygt kan overlade til den højtærede Formand, hvad han mener der er formaalstjenligt eller berettiget at sige ved en Sags Behandling, enten det nu er første, anden eller tredje Behandling. Men jeg skal dog bemærke til det ærede Medlem, at for saa vidt han om de Oplysninger, som jeg fremkom med angaaende Statistikken, mente, at vi derved havde givet en falsk Fremstilling af Autoriteternes Evne til at skønne rigtigt, eller at vi i alt Fald havde udtalt en daarlig Trø paa vore Autoriteter, ligger dette aldeles ikke i noget af, hvad jeg før sagde. Hvad jeg dokumenterede med de Tal, jeg læste op, var dette, at i mange af de Kommuner, hvorfra man har de største af de Tal, som fyldte op i Rubrikken, have de ganske aabenbart misforstaaet Spørgsmaalene, og jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han vil se efter, vil komme til det samme Resultat. Hvad de Kommuner angaa, f. Eks.

paa Bornholm, hvor alle Børnene ere opførte i Rubrikken for dem, der ikke faa varm Mad mere end hveranden Dag, erklærer et af de bornholmske Medlemmer, at det aldeles ikke passer; de maa absolut have tænkt paa varm Middagsmad i disse Kommuner, thi Børnene faa alle sammen varm Mad, maaske baade før de gaa i Skole, og efter at de ere komne hjem. Det er altsaa et Bevis paa, at de Herrer have misforstaaet Spørgsmaalet og opført alt for store Tal i Rubrikkerne, og derom vil det ærede Medlem selv kunne overbevise sig. Naar de Tal, vi havde for Landets Vedkommende, saaledes nu tværtimod vise sig at være alt for store, skulde man tro, at det ærede Medlem var kommet til det Resultat, at, da var der for Landets Vedkommende ingen Grund til at vedtage Lovene paa dette Omraade. Nej, vi have ikke ved vort Ændringsforslag udtalt Mistillid til Autoriteterne eller Sogneraadene, vi ville tværtimod ved dette Ændringsforslag være med til at give dem en mere udvidet Ret end den, de have nu; det kan det ærede Medlem jo ikke komme fra. Det, som vi ville have, at de skulle have Lov til, og som de ikke have Lov til nu, er at give frivillige Bidrag til saadanne Institutioner, som ville bespise Børnene, hvor der er Trang dertil; det have vi ikke det mindste imod. Hvad jeg sagde før, var det, at jeg i al sin Almindelighed er en Modstander af, at denne Sag tages op som kommunal Foranstaltning med Indretning af, hvad dertil hører, hvis det skal drives virkelig rationelt med Skolekøkkener og almindelig Bespisning for alle Børnene. Jeg er nemlig ikke enig med den højtærede Indenrigsminister i, at han vil have sat hestemte Grænser for, hvilke Børn der skal bispises ved en saadan Skolebespisning. Jeg tror, at hvis det skal være en almindelig kommunal Skolebespisning, kommer man til at lade dette Skel falde, thi Sogneraadene ville ikke blive lykkelige ved at skulle dømme og sige til den ene Mand: dine Børn kunne faa gratis Mad, og til den anden Mand, som maaske har omtrent samme Vilkaar: dine Børn kunne ikke faa det. Skulle vi have almindelig kommunal Bespisning for Børnene, tror jeg, det maatte gælde dem alle sammen, men det tror jeg ikke er rigtigt, fordi det vilde blive alt for kostbart i Forhold til den Nytte, det vilde gøre. Derfor siger jeg, at skal der virkelig findes saadanne enkelte Tilfælde, hvor man vil oprette saadanne store Apparater til Bespisning af Børnene, er det ikke af Vejen, at